

След сформирването на четата, с която П. Хитов преминава в България, той продължава да поддържа връзка с Раковски. С писмо от 16 август 1867 г. го осведомява къде се намира в момента. Интересува се за здравето му с чисто човешко чувство. Надява се: "За по пространно ще Ви известиме, когато се видиме лично, то скоро."¹⁶ Това обаче не става. Здравето на големия революционер се влошава и П. Хитов получава телеграма от Н. Балкански, че на 9 октомври с. г. Раковски е починал.

В спомените си войводата не упоменава как е посрещнал тази тъжна вест. Това обаче, което оставя за него, говори, че до края на своя живот запазва почитта и уважението си към големия български патриот. В своите "Къси начертания от живота на покойния Раковски" изтъква, че бурният му живот и голямото му родолюбие трябва да станат достояние на всички българи. "Аз мисла - казва П. Хитов - чи треба да са обяви чериз новините, чериз вестниците; кой що знай за неговат жиот нека да пиши и да испрати до унова лице, койту ще са наеми да издаде за покойният наш ни забравим маш за балгарският нарот. Ас... мисла, чи ретку ще са намери дроги Раковски, и оставам признателен кам Раковскивият трот и састрадания за на-родат си."¹⁷

Своето преклонение пред патриота завещава и на децата си. Вероятно доста им е разказвал за него. Ето какво казва дъщерята на Хитов Ирина през 1956 г.: "Особено голяма почит имаше баща ми към Раковски. Хвалеше го навсякъде, обичаше го много - зер Раковски бил много учен човек, езици знаел... След Освобождението, когато младата ни буржоазия се втурна да се обогатява и забрави свидните си чада, дали живота си за свободата, баща ми казваше: „Как не се намери един да напише животоописанието нашия Раковски!“¹⁸

Останалите за поколенията Хитови спомени са живо доказателство за взаимното доверие между двамата велики българи - идеолога на националноосвободителното ни движение и славния сливенски войвода.

1. АР, т. IV, С., 1969, с. 226. 2. Хитов, П. Как станах хайдутин. С., 1975, с. 91. 3. Хитов, П. Спомени от хайдутството. С., 1975, с. 214. /П. Хитов и Кършовски се срещат лично през 1864 г. Всичко това вероятно му е разказвано от войводата/. 4. Пак там, с. 13. 5. Пак там, с. 23. 6. Пак там. 7. АР, цит., с. 226. 8. Хитов, П. Спомени..., с. 33. 9. Пак там, с. 66. 10. Пак там, с. 72. 11. Пак там, с. 92. 12. Хитов, П. Как станах хайдутин. С., 1982, с. 200. 13. Хитов, П. Спомени..., с. 94. 14. Пак там, с. 92 - 93. 15. Пак там, с. 72 - 23. 16. АР, цит., с. 442. 17. НБКМ, II. А. 8118, с. 20. 18. В-к Дунавска правда, 22.III.1956.